

голѣмы подвигы сж: Св. Митрофанъ Воронежскій, Св. Димитрій Ростовскій, Св. Тихонъ Задонскій и старецъ Серафимъ.

Забѣлѣваніе. Св. Митрофанъ нѣколко пкти жертвовалъ отъ пары-ты си за Русскѣ-тѣ флотѣ; помагалъ на императора Петра I-ый словомъ и дѣломъ, и былъ готовъ да си положи даже и душѣ-тѣ за истинѣ-тѣ на І. Христа. — Св. Димитрій Ростовскій прѣзъ сичко-то врѣмя на живота си пламтѣлъ съ най-горѣщѣ любовью камъ Господа, и словомъ, и дѣломъ поддѣржалъ благочестіе-то около себе си. — Святитель Тихонъ въ Задонско-то си уединеніе обыкновенно цѣлѣ ночь ся молилъ, — заранъ и вечеръ четялъ тамъ Слово Божіе, и дѣнѣ ходилъ на черковѣ. Изгубени-ти за него часове отъ бесѣдѣ-тѣ му съ Господа, были много тяжка загуба. Сичкѣ-тѣ си пенсіѣ той раздавалъ на бѣдны-ты, думаецѣ: «Азъ нѣмамъ нищо свое; сичко е — Божіе, а не наше.» Слѣдъ молитвѣ-тѣ обычливо-то му занятіе было да ся разговаря съ сякого все за спасеніе-то на душѣ-тѣ. Събиралъ около себе си дѣца-та, и гы училъ да ся молятъ богу; разговарялъ ся съ селяны-ты и гы поучявалъ да бѣдѣтъ трудолюбиви, и да имѣтъ страхъ Божій; и сподѣялъ скѣрби-ты нанещастны-ты. А по нѣкога ходялъ и при приятели-ты си, и много-пкти кога-то не му ся надѣяли, а имали нуждѣ отъ свѣты-ты му. Той ся помянѣлъ на 1783 годинѣ.

Старецъ Серафимъ ся подвизавалъ въ Саровскѣ-тѣ обитель, дѣто ся поселилъ на 1778 г. на 17 годишнѣ възраст. Осемъ години тамъ най-напрѣдъ прѣкаралъ въ послушаніе, та че тогава ся постригалъ и прѣкаралъ още другы осемъ, — первѣ іеродиаконъ, а послѣ іеромонахъ, да служи сякой день литургіѣ, и да ся причащава св. тайна, а друго-то врѣмя отъ деня стоялъ та прочиталъ Слово Божіе и поученія-та на Св. Отци. На 1794 годинѣ напустихѣ монастыря и са прѣселилъ въ лѣса у еднѣ осамотенѣ келіѣ дѣто 15 години нарядъ служилъ службѣ сякой день по правило-то на прѣп. Пахомія, и спорядъ устава му прочиталъ по нѣколко чтенія отъ евангеліе-то и Апостола; ноцѣ ся молилъ; денѣ коналъ та градилъ или сѣчалъ дѣрва. Тука той по примѣра на Симеона Стыльникѣ, прѣкаралъ Хылядо дни и ноци отгорѣ на единѣ камыгѣ съ вдигнѣты камъ небе-то рѣцѣ, повтаряецѣ молитвѣ-тѣ: Боже, милостивъ бѣди миѣ грѣшному! — На 1809 годинѣ пакъ ся прибралъ въ монастыря, и ся затворилъ въ келіѣ-тѣ си, та прѣминѣлъ осемъ години тамъ въ глѣбоко спокойствіе, безъ да приеме нѣкого, даже и отъ братія-та; въ нежъ горѣло само еднѣ свѣщъ прѣдъ прѣготовенны му гробъ, и тѣло-то му было обковано съ веригы. Молитва и прочитаніе на Св. Писаніе му были сичко-то занятіе тамъ; а сякѣ недѣлѣж и праздникъ ся причащавалъ св. тайны. На 1816 годинѣ ѣхъ отворилъ чягъ, и отъ тогава вече не ѣхъ затворилъ прѣдъ никого. Жядни-ти за спасеніе, просты жены, учены, дворяне, търговци, высокы военни чиновници все идвали при него на четы, и на сичкы-ты давалъ нуждно-то сякому назиданіе. За основѣ на наставленія-та му служило все Слово Божіе и прѣимѣщественно Новый-Завѣтъ. На 1833 годинѣ, на 2-ый Яннуаря го намѣрили като умрѣлъ, клѣнѣхѣ на колѣнѣ прѣдъ Св. иконы, съ клюмнѣхѣ на доу главѣ и крѣтосаны на гърды-ты му рѣцѣ.